

ĐẠI-TÁ BA-LAN KONELSKO

KONELSKO thường đến thăm-ngoạn phong-cảnh tại Chùa Non-Nước, một kỳ-quan của Đà-Nẵng-Quảng-Nam.

Ở đây có chùa Phật-Giáo với các nhà-sư; có động thạch-nhũ; có hang sâu; có th- công-nghệ bi- đá non thành đ- dùng và đ- trang-trí đẹp, lạ và quý; có nhi-u l- đi quanh-co v- v- thích-hợp với những cuộc hẹn-hò riêng-tư. Ban ngày thì khách du-lịch, khách hành-hương, và khách vắng-cảnh tới+lui t- p-nập. Một s- cư-dân địa-phương s- nhờ bằng nghề buôn bán thức ăn, thức uống, nhang, đèn, tr- m, đ- chơi, đ- k- ni-ệm; chuyên-ch- và giữ xe. Ban đêm thì c- vùng im-lặng, v-ng hoe; có tin là Việt-Cộng gi- dạng th-y-tu th-nh-tho-ng có đ- hoạt-động trong khu-vực này.

TÔI đi thăm Chùa Non-Nước, có đ- ý th-y ở vùng chân núi, gần bãi đậu xe, có một tu-sĩ tr- tu-i – hay ch- là một thanh-niên cạo trọc đ- u – mặc bộ đ- vàng của nhà-sư, thường l-ng-v-ng xung quanh. Có tin nói rằng đó là một người điên; lại có tin cho rằng đó là một ph- n-t- tr- n quân-dịch; nhưng tôi không có lý-do gì hoặc cơ-hội nào thuận-tiện đ- xét h- i gi-y-tờ, lý-lịch của anh-ta; vì anh-ta mặc-nhiên là một nhà tu-hành ở chùa, hơn nữa, chưa có hành-vi gì sai+trái.

Chúng tôi tránh gây b- t-bình cho các giáo-hội, đoàn-th-, quan-nhân. Ni-sư Huỳnh Liên là một tay sai của Việt-Cộng ở giữa Th-Đô Saigon, hoạt-động công-khai, mà c- gu-ng máy đ- u-não của hệ-th-ng An-Ninh Tình-Báo trung-ương trong đó còn chưa th- làm gì được, hu-ng gì.

MỘT bu- i chi- u nọ, Konelsko đi Chùa Non-Nước.

Theo báo-cáo của Toán Đặc-Nhiệm theo dõi y-Hội Qu- c-T- thì ông-ta có lời-lẽ hay c- ch- khi- m-nh- th- nào đó đ- i với một s- người địa-phương, nên nhà-sư tr- tu-i kia mới đ- dùng ti-ng Anh cãi-vã với ông-ta; cu- i cùng, viên đại-tá Tr- ng Phái-Đoàn Ba-Lan ph- i tr- vào xe giục tài-x- lái chạy đ- kh- i

bị nhà-sư tịn-công; nhưng nhà-sư ấy vịn rượt đuối theo, dùng tay và răng xé nát lá cờ Ủy-Hội Quốc-Tổ (ICCS) cồm trước đầu xe.

Nhân-viên của tôi là nhân-viên chìm, không có quyên-hạn can-thiệp vào những việc đó.

Tìm hiểu, chúng tôi được biết tên thật của nhà-sư kia là Nguyễn Văn Đứng. Anh-ta tuy còn trẻ tuổi nhưng có tư-tưởng cấp-tiến và nhiều vốn-đầu đương-thời.

Chúng tôi tin rằng trong vụ đụng-chạm với nhà sư trẻ tuổi ở Chùa Non-Nước, phần lỗi về phía Đại-Tá Konelsko.

Ông-ta đã từng kiếm cách gây sự với Chính-Quyền địa-phương.

Vụ từ-khước treo quốc-kỳ Việt-Nam Cộng-Hòa vào ngày quốc-khánh của ta (xem bài "[Ngày Quốc Khánh 1-11-1973](#)") được xem là thái-độ khăng-định lập-trường chính-trị của cả hai đảng cộng-sản Ba-Lan và Hung Gia Lợi, bứt-chớp liên-tục ngoại-giao.

Konelsko cũng trực-tiếp chọc ghẹo chúng tôi.

Có một lần ông-ta đi bộ dạo phố; trên đường Nguyễn Thị Giang, ông-ta nhét vào hộp thư Bưu-Điện dọc đường một bì thư, dăm phút trước giờ Bưu-Tín-Viên đến lấy thư mang về Bưu-Cục. Nhân-viên giám-thị báo-cáo là sau đó ông-ta đã đứng nép sau một góc đường quan-sát xem thấy mặt-viên – mà ông-ta tin là đã theo dõi, có thấy ông-ta bỏ bì thư vào – có đến hỏi thăm về bì thư kia hay không.

Một lần kia, Konelsko đi dạo phố chơi. Ông-ta đã bị kẻ gian rút mất cái bóp. Sau đó, ông-ta tiết-lộ với cô Lan là sẽ nêu vụ này ra trước phiên họp chung với Phái-Đoàn Việt-Nam Cộng-Hòa trong Ban Liên-Hợp Quân-Sự (lý-thuyết là 2-Bên, nhưng thực-tế chỉ là 1-Bên, vì Việt-Cộng không đưa đại-diện đến làm việc trong Ban này).

NGUYỄN-THỊ-LAN là một thi-u-nữ đẹp, ký-sự tại khách-sạn "Hồng Kông" do Hãng Thuê riêng cho hai Phái-Đoàn cộng-sản ở,

phụ-trách tiếp-nhận để đáp-ứng các nhu-cầu của khách trọ liên-quan đến các vấn-đề như chổ ở, đồ ăn, thức uống, vệ-sinh, giặt+ phơi, xe-cộ, tài-xe, thư-từ, khách-khứa, v.v... Nói tiếng Anh giỏi, kiến-thức khá, thông-minh, lanh-lợi, thùy-mị, duyên-dáng, bắt-thiếp, tháo-vát, cô Lan được mọi thành-viên của cả hai Phái-Đoàn nói trên mến-chuộng. Nhưng, lẽ thường-tình, đã có các Trưởng Phái-Đoàn là sĩ-quan cao-cấp, lại có các thông-dịch-viên – là thành-viên quan-trọng, vì luôn luôn gần-gũi với thượng-cấp cũng như các giới-chức cao-cấp đại-diện các quốc-gia hoặc tổ-chức khác – nên các thành-viên khác chỉ tiếp-xúc/nhờ-vãi Lan trong những việc bình-thường mà thôi; còn chuyện tâm-tình nam-nữ thì hiển-nhiên chỉ dành cho các Trưởng Phái-Đoàn và các thông-dịch-viên – vốn hay lợi-dụng cơ-hội để chiếm-nhiều thì-giờ trò-chuyện làm thân với Lan hơn.

Thông-Dịch-Viên của Phái-Đoàn Ba-Lan lúc đó là Interski. Anh-ta là một thanh-niên đẹp trai, tự-nhiên nói tiếng Anh, giao-tiếp rộng, hiểu biết nhiều, hào-hoa phong-nhã. Những lúc làm việc thì anh-ta mặc quân-phục với cấp-bậc trung-úy; nhưng tin-tức điệp-báo cho biết anh-ta là một cán-bộ tình-báo xuất-sắc, được KGB của Liên Xô đào-tạo. Tôi tin điều đó là đúng sự thật, nhưng rất ngạc-nhiên vì chính anh-ta... đã phạm rất nhiều sơ-hớ. Trên thị-trường Hà-Nội có nhiều loại hàng tơ lụa rất đẹp, rất tốt, của các nước tư-bản nhập vào; kỹ-thuật may-đo của người Việt-Nam rất cao, và tiến công tương-đối rất. Interski đã ra phẩy đặt may khá nhiều áo quần hợp thời-trang; và may cả quân-phục bằng hàng Tây-Phương, màu thẫm-huỳnh, màu ô-liu, và cả màu trắng nữa. Dân-chúng địa-phương hầu như không để ý gì, vì họ xem chung mọi người ngoại-quốc đều là ngoại-nhân, ăn mặc thế nào là việc riêng của quân-đội quốc-gia liên-hệ; song cấp chỉ-huy trực-tiếp là Đại-Tá Konelsko thì mặc-nhiên chấp-thuận – hay là chịu đựng – cho thông-dịch-viên của Phái-Đoàn mình lên này thì mặc đồ Bộ-Binh, lên sau thì khoác áo Hổ-Quân, và lên sau nữa thì đội mũ Không-Quân!

Trong phòng-khách khách-sạn “Hồng Kông”, tôi nào các Trưởng Phái-Đoàn và Sĩ-Quan Điệu-Hành cùng thông-dịch-viên của cả hai

Phái-Đoàn cũng chiếm lấy cái ghế bên quầy rượu và chỗ gần cô Lan nhất, ngoại-trừ những khi có người nào bận việc gì khác thì mới vắng mặt. Và thường thường thì vắng khuya chỗ còn lại một người, khi thì người này, khi thì người kia, rồi-rồi chuyện-trò với cô Lan. Đó là lúc mà Lan có thể hỏi dò gần xa những điều mà tôi muốn biết, đồng-thời thể-lộ những điều mà tôi muốn cho họ biết. Tôi muốn tìm hiểu và điều-khiển ý-nghĩ và tình-cảm của họ.

SAU khi được Lan báo-cáo rằng Konelsko có ý-định bêu xâu Chính-Quyền Việt-Nam Cộng-Hòa đã đề xướng ra vụ móc túi giữa ban ngày trong thành-phố, tôi liền phản-công ngay. Tôi nhờ Biệt-Đội Hình-Cảnh thuộc Bộ Chấn-Huy Cảnh-Lực Thị-Xã Đà-Nẵng truy-tìm – và bộ-phận này đã thu-hỏi lại được và giao cho tôi cái bóp của ông-ta. Tôi liền cho nhân-viên viết một bức thư bằng chữ Anh, bỏ vào phong bì, đề gửi cho Ông Konelsko. Cái bóp và bức thư ấy được giao cho Lan cùng với chị-thị thi-hành.

Khi Konelsko đi chơi vắng thì Lan đưa riêng cho ông-ta cái bóp và bức thư; Lan nói là của một người đem đến, dặn đưa riêng cho Ô. Konelsko. Ông-ta vội-vã nhét cái bóp vào túi quần và bức thư vào túi áo, rồi đi nhanh lên buồng ngủ; chắc-chắn là đã kiểm-soát lại bên trong cái bóp và đọc bức thư.

Kính gửi Ông Konelsko,

Tôi gửi trả lại Ông cái bóp và tất cả những gì vẫn có trong đó của Ông.

Đừng hỏi tôi là ai, lấy cái bóp của Ông ở đâu, lúc nào, cách nào, và để làm gì. Vì nếu trả lời rằng tôi là kẻ móc túi, móc lấy cái bóp ở người có bóp, vào lúc người ấy thì không cảnh-giác mà tôi thì cũng run-sợ, để có chút tiền dùng tạm cho bản-thân..., thế thì: trên mặt đất này hiện có những kẻ cấu-kết với nhau thành một đảng lớn, dùng vũ-lực và bạo-lực công-khai chiếm-đoạt hết tài-sản của toàn-dân toàn-quốc, còn ngang-nhiên bóc-lột sức lao-động và trừng-trợn tước-đoạt hết tự-do, nhân-phẩm và quyền làm người của mọi người, để xây-dựng một ch-

nghĩa không-tư^ơng, trong đó Ông là một th^u-phạm đ^ong-thời cũng là một nạn-nhân (vì Ba Lan cũng là nạn-nhân c^oa Nga-Xô) thì, giữa tên móc túi hèn-mọn và lũ đạo-tặc ngạo-mạn, Ông k^hết tội ai?

Nhưng thôi, tôi không tri^ut-lý r^u ti^un.

Ông ch^u c^un tự h^ui:

N^uu c^up-trên và cơ-quan tình-báo c^ua Ông bi^ut được vụ này, thì Ông sẽ ph^ui tr^u lời th^u nào, vì đã đ^u cho ít nh^ut là một s^u gi^uy-tờ cá-nhân trong cái bóp ^uy lọt vào tay người ngoài, và bi^ut đâu người-ta sẽ không nghi-ngờ là Ông gi^u-vờ sơ-ý đ^u bị móc túi, một cách đ^u gián-điệp định đóng vai k^u móc túi mà ti^up-nhận những gì c^ua Ông c^u ý trao cho...

T^uI ^uy, Konelsko xu^ung phòng-khách mu^un. H^un-nhiên ông-ta đã suy-nghĩ nhi^uu v^u nội-dung bức thư. V^un-đ^u không ph^ui là C^unh-Sát Việt-Nam Cộng-Hòa, mà là thông-dịch-viên dưới quy^un c^ua ông-ta.

Và th^u là Konelsko không còn tinh-th^un nào đ^u đòi phàn-nàn Việt-Nam Cộng-Hòa v^u nạn móc túi giữa đường.

TÔI mới móc n^ui được các nhân-viên c^ua Hãng Th^u sau ngày tôi đ^un Vùng I (26-9-1973), nhưng họ đã làm việc ^u khách-sạn “H^ung Kông”, nghĩa là đã ti^up-xúc với các thành-viên Ba-Lan và Hung-Gia-Lợi, từ sau Hiệp-Định Paris (27-1-1973), tám tháng trước r^ui. Thời-gian ^uy h^un đã đ^u cho Đại-Tá Konelsko, là Trư^ung Phái-Đoàn Ba-Lan, Đại-Tá Guy Nagy, là Trư^ung Phái-Đoàn Hung-Gia-Lợi, và thông-dịch-viên Interski c^ua Ba-Lan, có th^u bạo-dạn đ^u t^u tình với cô Lan. Đ^ui với các vũ-nữ, chiêu-đãi-viên phòng trà, ch^u c^un một ch^uu nh^uy, một ch^uu u^ung, đôi khi ch^u c^un một người trung-gian giới-thiệu, là ai cũng có th^u có được một người bạn dục-tình ch^uc-lát hoặc qua đêm. Nhưng đ^ui với cô Lan, một m^uu người đoan-trang thanh-khi^ut, các cây si ngoại-qu^uc ^uy không th^u nào mời được Lan đi chơi; dù li^uu-lĩnh l^um cũng không th^u nào c^um được bàn tay c^ua cô-ta. Càng gặp khó-khăn, tình-c^um c^ua họ càng tha-thi^ut; họ làm đ^u cách đ^u

chinh-phục trái tim của Lan, không nói hết từ chuyện cá-nhân, chuyện gia-đình, đến chuyện xã-hội, chuyện ch-độ.

Tôi thì chỉ cần có th. Những vụ Nga-Xô đem quân qua Vác-Xô-Vi, Buy-Đa-Pét, từ thập-niên 1950, tước-đoạt ch-quy của Ba-Lan, Hung-Gia-Lợi, được Lan nêu ra như là một th-c-m của người ngoài cuộc; bên ngoài là đã được nghe ý-ki của người trong cuộc xem th có gì khác với dư-luận Tây-Phương hay không; nhưng bên trong là đã khơi dậy tinh-th dân-tộc, lòng ái-quốc ở những con người vẫn luôn luôn nói đến nghĩa-vụ và quy-lợi của người dân, và không quên tự cho mình là thành-phần tiên-ti. Khi tìm hiểu đời sống bên trong bức màn s, Lan đã nhận-nh xa gần đến cảnh ngược lại trên phần đất tự-do của th-giới ngày nay.

Trước người đẹp, các người đàn-ông đều muốn tỏ ra là mình nổi bật hơn người khác về mặt này hay mặt kia. Lan đã lợi-dụng nhược-điểm này để tạo nên một không-khí căng-thẳng giữa Konelsko và Inteski.

Viên đại-tá thì đã có lần nói thng với Lan: “Nó ở dưới quy của tôi, tôi có thể tng-khử nó đi nơi khác bất-cứ lúc nào!”

Còn viên thông-dịch thì cũng đã có lần hé lộ với Lan: “Tôi chẳng sợ gì ông-ta; ông-ta không làm gì tôi được đâu, mà trái lại là chẳng khác!”

KONELSKO dặn Lan đừng nói với ai về việc ông-ta bị mất cái bóp. Ông-ta nói rằng đã được trả lại rồi thì xem như không bị mất. Ng-nại một lát, ông-ta hỏi: “Lúc cái bóp và bức thư được đưa đến, có ai thấy không?”

Cô Lan biết rõ là ông-ta rất sợ bị Interski trông thấy; nếu thấy, anh này sẽ hỏi và sẽ biết, và sẽ đặt vấn-đề y như “tên móc túi” đã viết trong bức thư.

Lan gật vờ để nhớ lại, rồi đáp: “Không.”

Konelsko có thể nghĩ là Lan giấu mình; nhưng ông-ta cũng có

thì nghĩ là cô-ta nói thật, song vẫn có thì là cô-ta sẽ kìm lại cho viên thông-dịch nghe.

Như thì thì ông-ta càng cần phải mua chuộc cảm-tình của cô-ta hơn.

Nhờ đó, Lan cũng-có thêm cái lợi-thì của mình.

TÔI cho báo tin cho Lan biết về vụ lá cờ Ủy-Hội Quốc-Tân bị xé ở Chùa Non-Nước, và chỉ-đạo cách hành-động cho Lan.

Khi Đại-Tá Konelsko trở về khách-sạn thì lá cờ rách không còn. Chắc hẳn ông-ta đã cho ngừng xe dọc đường mà lấy giấy đi rồi. Cờ thì còn nhiều trong tủ, cũng như quần-c-kỳ hai nước, băng đeo tay áo: cần thì lấy dùng, không ai để ý. Cuối tuần, cũng như ngoài giờ làm việc, ai muốn đi đâu thì đi; và lần này thì viên đại-tá chỉ đi một mình nên không có thành-viên nào khác chứng-kiến việc xảy ra. Nhưng ông-ta vẫn sợ viên tài-xếp kìm lại rồi đến tai viên thông-ngôn. Ông-ta không tiện dặn-dò gì viên tài-xếp, vì ông-ta không muốn tỏ lộ là mình lo-ngại về việc xảy ra; hơn nữa, tài-xếp là của Hãng Thuộc phái đến, ông-ta không có quyền gì đối với người này, khi mà người này không phạm lỗi gì.

TÔI đó, cô Lan phải khởi chuyện trước, vì Konelsko tưởng là cô-ta không biết nên không để-động gì. Khi Lan hỏi về chuyện gì đã xảy ra, thì ông-ta hỏi lại là cô-ta đã nghe những gì. Thì là Lan tha-hỏi bịa chuyện. Theo lời Lan kể thì người hàng-xóm làm nghề chỉ thì xe Honda-2-bánh tình-cờ có mặt tại chỗ và đã nghe thấy đầu đuôi mọi sự:

Lúc đó, viên đại-tá Ba-Lan hỏi những người làm nghề linh-tinh quanh bãi đậu xe: sao không lập thành Nông-Hội, đòi hỏi nhà-nước cấp đất – vì đất bỏ hoang còn nhiều – để trồng-trọt, chăn nuôi, sản-xuất. Có người trả lời là muốn làm nông thì phải ở vùng ngoại-ô; mà ở vùng vùng thì bị Việt-Cộng cưỡng-thu sản-phẩm, bắt đi tị nạn, đào đường chôn mìn, đời sống bết-an. Ông-ta lại hỏi những người chỉ thì xe Honda sao không lập thành Công-Đoàn, phân-định phiên chuyên đón khách, đem-bỏ

quyền-lợi công-bằng. Có người trả lời rằng đây là quyền tự-do, ai cần nhiều tiền thì cần nhiều chuyen, ai muốn quyền-ngồi thì dù được trả nhiều tiền cũng không nhận lời; vậy lại, hành-khách gặp đâu đón đó, đâu cần đến bần. Ông-ta liền chê là xã-hội này vô-tư-chức, con người ở đây vô-kỷ-luật. Do đó, nhà-sư trả tuối mới lên tiếng can-thiệp. Vị tu-sĩ nói: “Tư-chức và kỷ-luật là để tạo nên trật-tự hài-hòa trong đó con người có tự-do và hạnh-phúc, chứ không phải để thiêu-tự-do và tước-đoạt hạnh-phúc của con người như trong xã-hội cộng-sản. Người cộng-sản như các ông thì làm sao mà hiểu được cái quy-cách đa-nguyên của cuộc đời. Chính những lễ-lễ tư-ưng như vô-trật-tự đó chính nó mới là trật-tự nhân-bản và trường-cữu.”

Người cộng-sản Konelsko lâu nay cần học lý-thuyết Mác+Lê một chi-êu, hôm nay mới nghe những tư-tư-ưng lạ, chưa biết để đáp ra sao, thì nhà-sư trả tuối đã dấn-dập ch-ết-vấn: “Các ông là Ủy-Hội Qu-ốc-Tư Kiểm-Soát Đình-Chi-ên, tại sao Việt-Cộng ph-áo-kích vào khu dân-cư, đặt ch-ết n-ữ gi-ết hại đàn-bà và tr-ẻ-con vô-tội, các ông đã dấn tận nơi, đã th-ử tận m-ặt, mà các ông không lên án, không c-ảnh-cáo, cũng không chịu ký tên vào biên-b-ản ghi-nhận sự-kiện, mặc dù các thành-viên Ba-Tư và Nam-Dương đã ký?” Viên đại-tá Ba-Lan đáp lại: “Chúng tôi có đường-l-ối chính-sách của chúng tôi, mọi người làm việc trong tinh-th-ần kỷ-luật, theo hướng ch-đạo của t-ư-chức...” Người thanh-niên trong lớp áo tu-hành giận dữ thét lên: “Th-ế nghĩa là các ông không cần kiểm-soát, giám-sát gì cả! Đ-ầu óc của các ông đ-ầy định-ki-ên, và việc làm của các ông đã được ti-ên-ch-ế: b-ất-cứ việc gì x-ảy ra cũng là do lỗi của phía Qu-ốc-Gia; bao giờ Việt-Cộng cũng đúng! Vậy thì sự hiện-diện của các ông ở đây là thừa: các ông hãy rút ra khỏi đ-ất nước này đi!” Đại-Tá Konelsko dịu giọng, đưa hai bàn tay ra trước, ra v-ề kh-ỏi-c-ửu người đ-ối-diện hãy bình-tĩnh: “Tôi r-ất thông-c-ảm n-ơi lòng của ông, nhưng hiện nay tôi không th-ể làm gì khác được...” Nghe th-ế, nhà sư trả tuối...

Ngang đây, viên đại-tá Ba-Lan không chịu n-ổi nữa, nhăn mặt, lắc đ-ầu, c-ắt lời cô Lan: “Không đúng sự thật! Tôi không nói

thì!” Lan cũng đưa tay chặn lại: “Nhưng người-ta không lại với nhau như thì!”

Cả hai nhìn nhau: Konelsko thì vừa tức-bực, vừa lo-lắng, Lan thì làm như thành-thật chia sẻ nỗi ưu-phiền của ông-ta.

Im-lặng một lát rồi viên đại-tá đành phải nói ra điều mà ông-ta bận-tâm: “Interski đã biết gì về chuyện này chưa?” Cô Lan chưa nghe gã thông-dịch-viên này nói gì, nhưng chớp dịp may để thực-hiện mục-đích của mình: “Anh này có hỏi tôi xem đại-tá đi đâu, làm gì, có gì đặc-biệt không?”

Konelsko cũng gặng đề-nén nhịp thì:

– Rồi cô nói sao?

– Tôi nói là đại-tá đi chơi như mọi lần, không có gì khác lạ cả.

Viên Trưởng Phái-Đoàn Ba-Lan thì ra một hơi dài nhẹ nhõm. Ông-ta quên mất thái-độ giữ ý của cô Lan, đặt tay lên tay cô-ta biểu-lộ lòng cảm ơn; nhưng Lan đã rút tay lại. Cô-ta đã nắm được cái thì chuyển-động cần-thiết, nên phát-biểu thẳng thừng:

– Cặp-dưới mà dò xét cặp-trên; làm lớn mà vẫn bị nghi-ngờ!

Sau đó là lần lần một số tin-tức quan-trọng về nội-tình Đảng, Nhà-Nước, và Quân-Đội Ba-Lan, kể cả mối quan-hệ giữa Ba-Lan với Nga-Xô và các nước cộng-sản khác, Liên-Minh Quân-Sự Vác-Xô-Vi, đã được cô Lan thu-thập trực-tiếp từ miệng của Konelsko cũng như Interski.

NHỮNG tin-tức tình-báo này không có giá-trị khai-dụng đối với Việt-Nam Cộng-Hòa, nhưng rất hữu-ích đối với Người Bạn Đảng-Minh của tôi.

Đó có thể đi sâu và tiến xa hơn, tôi gợi ý cô Lan gặp-vờ chấp-nhận làm bạn tâm-tình với Đại-Tá Konelsko.

Tôi thấy rõ cô-ta đã rán tự-ch-ngự để vẫn giữ l-phép từ-khước ý-ki-ñ của tôi. Bạn tâm-tình không phải là bạn dục-tình. Nhưng theo lối sống châu Âu của viên đại-tá Ba-Lan, dù là cộng-s-ñ, thì ông-ta còn có một bạn gái; để chia-s-ñ tâm-tình thì một phần, mà để trao-đ-ì dục-tình thì toàn-ph-ñ. Đi-ù mong ước của ông-ta là có được một bạn gái dành riêng cho mình, có nhan-s-ñc n-ìi bật, và có xu-ất-xứ lương-h-ò, để có thể h-ãnh-diện với mọi người xung quanh. Ngược lại, trong b-ìi-c-ñh xã-hội Mi-ñ Nam Việt-Nam đương-thời, tuy có một s-ñ bị -nh-hư-ñg của văn-hóa Âu Tây, nhưng phần lớn vẫn còn th-ì-m-nhu-ñ luân-lý Á-Đ-ông, cô Lan không thể có một c-ñ-ch-ñ nào thân-th-ìt hơn đ-ìi với người đàn-ông con-traí nào, nh-ìt là người nước ngoài – ngoại-trừ trường-hợp cô-ta thật-sự yêu. Ít nh-ìt thì cũng có vài ba nhân-viên người Việt-Nam làm việc trong khách-s-ñ; nh-ìt-c-ñ nh-ìt-đ-ộng đ-ù bị dòm ngó, dùng làm đ-ì-tài khéo mi-ệng với nhau, người con-gái khó ki-ìm được ch-ìng đường-hoàng trong tương-lai.

Tôi quý m-ñn tính-tình đ-ứng-đ-ñn của Lan, và tôn-trọng quy-ìt-đ-ình của cô-ta trong v-ñ-đ-ì này. Tôi bằng lòng giới-h-ñn sự giao-ti-ìp của cô-ta trong ch-ìng-m-ức -y mà thôi, mặc dù như thế thì công-tác khó thể ti-ìn xa hơn.

NH-ÙNG đ-ìi với Konelsko thì tôi vẫn đ-ìy ông-ta đi xa hơn. Ông-ta phải ly-khai và ch-ìng lại Đ-ìng Cộng-S-ñ Ba-Lan, Kh-ìi Cộng-S-ñ Qu-ìc-T-ì. Không phải bằng cách công-khai xin t-ì-n-ñn chính-tr-ì, tức là h-ìi-ch-ñnh, mà là bí-m-ật ti-ìp tay với Th-ì-Gi-ìi Tự-Do từ trong lòng k-ì thù. Lòng tự-ái dân-t-ìc là y-ìu-t-ì tinh-th-ìn. Phương-ti-ệnn sống là y-ìu-t-ì vật-ch-ìt. Có thêm tình-c-ìm cá-nh-ñn nữa là đ-ì.

Đ-ì đánh d-ìu ch-ìng đường cô Lan đã đi được, sáng hôm sau cô-ta gọi điện-tho-ại đ-ìn trụ-s-ñ -y-H-ìi Qu-ìc-T-ì h-ìi ý-ki-ñ viên đại-tá Ba-Lan xem ông-ta có c-ñn s-ña-ch-ìra gì hệ-th-ìng điện+nước trong bu-ìng riêng không, vì có thợ đ-ìn làm việc. Đó là một nguy-th-ức do chính Konelsko đặt ra, để cô Lan cho ông-ta bi-ìt g-ìp nh-ìng gì liên-quan đ-ìn ông-ta. Lát sau, Konelsko tr-ì v-ì khách-s-ñn một mình. Lan nói: “Có một ký-gi-ì Việt-Nam đ-ìn xin

gặp riêng để phỏng-vấn đại-tá vụ lá cờ chiếu qua.”
Konelsko sững-sột, không kịp nhận ra là từ trước đến nay chưa
họ có một ký-giả Việt-Nam nào tìm gặp Ba-Lan và Hung-Gia-Lợi
cả. Ông ta vội-vàng xua tay: “Không được đâu! Cô nói giùm là
tôi rất bận; tôi sắp phải bay đi nhiều nơi trong nhiều ngày.”

Cô Lan rót một ly rượu để lên mặt quầy, nói “Tôi mời ông” rồi
ra đưa cho viên đại-tá Ba-Lan cầm đến gần, nói nhẽ: “Tôi có
thể giúp ông, vì ở đây chỉ có một ký-giả duy mà thôi, và tôi có
quen anh-ta.”

– Vâng, cô giúp tôi.

– Nếu không thì dư-luận sẽ bàn-tán ồn-ào, đến tai cơ-quan
tình-báo và cấp-trên của ông: ông sẽ bị quy chụp nhiều khuyết-
điểm. Ông là một nhân-vật quan-trọng, đại-diện Cộng-Sản Quố-
c-Ti, mà khi đối-đáp với một phẫn-tật “phẫn-động” tầm-thường đã
không vận-dụng được lý-thuyết Mác+Lê để đánh bại tư-tưỏng thù-
nghịch, lại còn phát-biểu là rất thông-cảm với tâm-trạng của
kẻ chống mình...

Konelsko phác một cườ-chi: “Nhưng...”

Nhưng Lan đã vội cắt lời: “Vâng, tôi biết, tôi biết là đại-tá
sẽ nói là đại-tá không họ có những lời-lẽ như thế. Tuy nhiên,
có ai bệnh-vực đại-tá đâu? Ở đây ai cũng tin là Đại-Tá
Konelsko đã sững thành-thật với mình...”

Cô Lan đặt tay lên bàn tay của viên Trưởng Phái-Đoàn Ba-Lan,
làm ông-ta mặt tự-chi.

Cô-ta nói tiệp: “Tôi hiểu trong thâm-tâm đại-tá cũng muốn nói
như thế, còn muốn nói nhiều hơn thế nữa. Cuộc đời của đại-tá
đâu phải chỉ quanh-quẩn trong chùng đó khuôn khố. Những trói
buộc khắt-khe nhân-danh tập-thể thực ra đâu có hủy-diệt được
ý-hướng tự-do trong tiềm-thức và cả ý-thức của mỗi một con
người. Ông hãy nói, ông hãy khẳng-định với tôi đi, ông có
phải là một con người yêu Tự-Do, quý Tự-Do, hay không?”

Konelsko gật đầu.

Lan chớp mắt: “Đấy, ông gật đầu, ông xác-nhận. Có thế chứ. Tôi rất kính trọng những người biết trọng Tự-Do như ông. Đó là lý-do tại sao tôi không thích Interski: anh-ta mù-quáng, bị lợi-dụng làm công-cụ cho một thiêu-số để kìm-kẹp đồng-bào của mình. Nhưng, nghĩ cho cùng thì ở trên Cúp Trên trung-ương của anh-ta còn có cả một hệ-thống siêu-quyền-lực quốc-tế, nghe nói là KGB gì đó, phải không Đại-Tá Konelsko?”

Konelsko đáp:

– Vâng, KGB là cơ-quan tình-báo của Liên-Xô.

Cô Lan mời: “Đại-tá uống thêm một ly nữa?” Viên đại-tá Ba-Lan từ-chối: “Không, tôi đang trong giờ làm việc.”

Lan tiếp:

– Ông có nghĩ rằng sẽ có một ngày tình-hình sẽ tốt-đẹp hơn không?

Konelsko đáp:

– Có chứ!

Lan nhìn thẳng vào mặt ông-ta, nói khích: “Nghĩ như thế là một việc, mà có góp phần vào việc thay đổi như thế hay không lại là một việc khác!”

Viên Trưởng Phái-Đoàn Ba-Lan nghiêm mặt: “Cô đánh giá tôi như thế nào?”

Cô nữ-thư-ký khách-sạn vội bóp mạnh trên mu bàn tay ông-ta: “Thế là đây!”

Chưa bao giờ ông-ta thấy được một nụ cười rạng-rỡ như hôm nay, một nụ cười đơm trên môi mà còn tỏa ra trên mắt và nở khắp trên khuôn mặt duyên-dáng của Lan.

Cô-ta đưa tay xuống dưới mặt quầy, bấm tắt cái máy thu-phát-

thanh tí-hon.

Bên ngoài chúng tôi đã thu đợy-đợ các lời đợi-thoại vừa rợi.

TRONG lúc đó, tôi đi với Đại-Úy Trợn Văn Phú, Phó Chợ-Huy Liên-Đội Thám-Sát Đặc-Biệt thuộc quyợn tôi, đợn bệnh-viện Tây Đức, giợ-vờ xin khám bệnh đợ quan-sát và chợm trước vài cô trong sợ các nữ-y-tá Cộng-Hòa Liên-Bang Đức, mà Phú – một tay bay-bướm – đã quen biợt và giới-thiệu với tôi.

Các cô này có đặc điợm là dợ-dàng thợa-mãn dục-tình cợa người bạn trai; do đó, tuy giúp giợi-quyợt nhu-cợu sinh-lý tạm-thời cho Konelsko, song không có đợ sức nặng trong chiợu sâu tâm-tình cá-nhân.

Tuy nhiên, họ có ưu-điợm là người ợ nước láng-giợng, nợu cợn thì dợ thông-tin liên-lạc với nhau hơn. Họ sẽ là những viên đá lót đường trong lúc chờ-đợi tôi tìm một Lan-thứ-hai cho Konelsko.

TRONG sợ những con mợi mà tôi đích-thân chợm-định, tôi đã lựa chọn cô Angela.

Là một thiợu-nữ Việt-Nam lai ợn, có quợc-tịch Pháp, nhân-viên cợa Hãng Hàng-Không “Air America” ợ phi-trường Nha-Trang, Angela có sợc đẹp mặn-mà, có phong-thái Tây-Phương, có sức thu-hút đàn-ông ngay phút gặp mặt đợu tiên, đã từng giúp tôi – thời-gian tôi còn điợu-khiợn Đặc-Cợnh tại Vùng II – phụ phợn nghe-ngóng quan-sát, đợ phá vỡ trọn ợ một tợ-chức bí-mật cợa quân-đội [Phi-Luật-Tân](#) buôn lậu súng Mỹ tợn-kho tại Nha-Trang.

Tôi tợ-chức cho Angela được thuyên-chuyợn từ Nha-Trang ra, đợn khách-sạn “Hợng Kông” làm thư-ký phụ cho cô Lan, và chuyợn-giao hoàn-toàn điệp-vụ này cho Người Bạn Đợng-Minh...

MỘT thời-gian sau, Konelsko ra tay trừ-khợ Interski.

Viên thông-dịch bị trợ vợ nước.

Còn viên đại-tá thì sau đó được chuyển-chuyển vào Saigon; cô Angela cũng được Hằng Thu đi-duy động đi theo.

*

CUỐI năm 1974, Người Bạn Đặng-Minh cho tôi biết là Đại-Tá Konelsko mãn-hạn công-tác tại “chiến-trường Việt-Nam” đã về Ba-Lan và đã được thăng lên cấp tướng.

Một tháng trước ngày thống-thống tiến-đến Đà-Nẵng của Việt-Nam Cộng-Hòa (29-3-1975), Người Bạn Đặng-Minh đãi tiệc cơ-quan Đặc-Cảnh Vùng I, để mừng một sự thắng-lợi khác của chúng tôi.

Trong lúc dự tiệc, Đại-Tá Ferguson, viên-chức liên-lạc thường-nhật với tôi, đã ghé tai tôi nói nh:

– Chúng ta đã thực-hiện được đường dây liên-lạc với Konelsko tại Vác-Xô-Vi rồi.

[LÊ XUÂN NHUẬN](#)

GHI THÊM:

Lê Xuân Nhuận là người đầu tiên cài cấy điệp-viên của Thủ-Giới Tự-Do vào 2 quốc-gia cộng-sởn Ba Lan và Hung Gia Lợi xuất-phát từ Việt-Nam Cộng-Hòa.

[Cảnh-Sát-Hóa](#)

LE XUAN NHUAN
